

From: Eerlijk-Sociaal-Inclusief <5.1.2.e @gmail.com>
Date: Sunday, February 22, 2026, 8:40 PM
To: contact@tweedekamer.nl
CC: postbus@eerstekamer.nl
Eerlijk-Sociaal-Inclusief <5.1.2.e @gmail.com>
Subject: Onderwerp: Videoboodschap zorg en VN-verdrag Handicap – oproep bij start kabinet

Attachments:

Zorg gaat over mensen.pdf

U ontvangt niet vaak e-mail van 5.1.2.e @gmail.com. [Ontdek waarom dit belangrijk is](#)

Beste premier, ministers, staatssecretarissen en leden van de
Tweede Kamer der Staten-Generaal
en de
Eerste Kamer der Staten-Generaal,

Ik stuur u deze videoboodschap omdat zorg voor mij geen beleidsthema is, maar mijn dagelijks leven.

Mijn naam is 5.1.2.e

Ik schrijf u als betrokken burger en ervaringsdeskundige met een lichamelijke beperking.

Bij de start van het nieuwe kabinet onder leiding van
Rob Jetten
wil ik mijn persoonlijke boodschap met u delen.

In een korte videoboodschap vertel ik wat zorg voor mij betekent.
Dankzij goede zorg kan ik zelfstandig wonen en meedoen in de samenleving.
Maar ik zie ook dat de druk op de zorg steeds groter wordt.

Daarom vraag ik aandacht voor twee belangrijke punten:

- Zorg moet menselijker en eenvoudiger worden georganiseerd.
- Geef mensen met een levenslange beperking of chronische ziekte één vaste indicatie voor zorg en ondersteuning.
- Verminder bureaucratie: één loket voor zorgvragen in de hele zorgketen.
- Investeer in zorg: meer handen aan het bed, minder administratie.
- Maak het VN-verdrag Handicap, in deze kabinetsperiode daadwerkelijk waar in Nederland.

Nederland heeft dit verdrag geratificeerd.
Maar voor veel mensen duurt het nog te lang voordat inclusie werkelijkheid wordt.

Zorg is geen luxe.
Zorg is een voorwaarde om te kunnen leven en meedoen.

Ik nodig u uit mijn videoboodschap te bekijken en het gesprek aan te gaan over hoe we Nederland eerlijker, socialer en inclusiever kunnen maken. **Praat niet over ons, zonder ons, maar praat met ons.**

Videoboodschap:

5.1.2.e // 5.1.2.e 5.1.2.e

Bijlage:

Mijn uitgebreide verhaal en voorstellen voor verbetering van de zorg.

Ik dank u voor uw tijd en aandacht.

Met vriendelijke groet,

5.1.2.e

Woonplaats: 5.1.2.e

[e-mail: 5.1.2.e [@gmail.com](#)

Telnr.: 5.1.2.e

Zorg gaat over mensen – Voor een eerlijker en socialer en inclusief Nederland

Inleiding

Het kabinet-Jetten I is aan de slag. “Aan de slag” is de titel van het coalitieakkoord van D66, CDA en VVD. Het kabinet staat voor grote uitdagingen: er moeten meer woningen worden gebouwd, de stikstofcrisis moet worden opgelost en het migratiebeleid moet worden aangescherpt.

Door toenemende internationale spanningen wordt fors geïnvesteerd in defensie. Die investeringen worden echter bekostigd door ingrijpende bezuinigingen op zorg en sociale zekerheid, en door het verhogen van de pensioenleeftijd. Het eigen risico stijgt van €385 naar €460 per jaar – een verhoging van €75. Ook op uitkeringen wordt flink bezuinigd.

De VVD spreekt van “rust in de portemonnee” en het CDA van “fatsoen”. Maar hoe is er sprake van rust in de portemonnee wanneer zorg duurder wordt voor mensen die deze het hardst nodig hebben? En hoe is het fatsoenlijk om de rekening neer te leggen bij mensen met een laag inkomen of een kwetsbare gezondheid?

Besparen op zorg voelt niet als fatsoenlijk beleid. Voor mensen met een laag inkomen betekent dit geen rust, maar juist meer onzekerheid en financiële stress.

Mijn persoonlijk verhaal

Ik ben zevenenvijftig jaar. Ik ben te vroeg geboren en heb hierdoor hersenbeschadiging opgelopen door zuurstofgebrek rond mijn geboorte. Ik ben spastisch.

Hierdoor heb ik dagelijks zorg nodig: hulp bij het in- en uit bed komen, wassen en aankleden, fysiotherapie om mijn spieren soepel te houden en medicijnen tegen spasmen en pijn. Zonder goede zorg valt mijn leven stil.

Daarom pleit ik voor het stoppen of terugdraaien van marktwerking in de zorg. Zorg moet weer terug naar de professionals en naar de mensen die zorg nodig hebben. Zij weten samen het beste wat effectief en passend is.

Dankzij goede zorg kan ik zelfstandig wonen en vrijwilligerswerk doen. Ieder mens wil meedoen in de maatschappij, binnen zijn of haar eigen mogelijkheden en grenzen. Om dat mogelijk te maken, zijn goede en toegankelijke zorgvoorzieningen geen luxe, maar een noodzakelijke voorwaarde.

Mijn partner kampt nog steeds met post-covidklachten. Ook zij is afhankelijk van goede gezondheidszorg om haar dagelijks leven op een kwalitatieve en menswaardige manier te kunnen leiden. Bepaalde medicijnen en fysiotherapie zijn essentieel om te blijven functioneren. Investeren in passende behandelingen helpt mensen om weer volwaardig deel te nemen aan de samenleving.

Zorg gaat over mensen

De zorgkosten stijgen door vergrijzing en een toenemend aantal ouderen met complexe zorgvragen. Maar zorg kun je niet alleen in geld uitdrukken. Zorg gaat over mensen die ondersteuning nodig hebben én over mensen die dag en nacht werken om die zorg te bieden.

De oplossing voor stijgende kosten mag niet zijn dat de rekening wordt neergelegd bij mensen die afhankelijk zijn van zorg of bij mensen met lage inkomens. Zorg is geen keuze. Zorg is geen luxeproduct. Je kiest niet voor een beperking, chronische ziekte of langdurige aandoening.

Juist daarom moet er anders worden gekeken naar hoe we kosten beheersen – zonder dat dit ten koste gaat van de kwaliteit van leven.

Minder bureaucratie, meer vertrouwen

Bij een levenslange ziekte of beperking moet één indicatie gelden die levensbestendig is. Alleen wanneer omstandigheden veranderen, zou herindicatie nodig moeten zijn. Dit vermindert stress, onzekerheid en onnodige administratieve kosten.

Voor mensen is het menswaardiger wanneer zij hun verhaal maar één keer hoeven te doen, in plaats van steeds opnieuw te moeten bewijzen dat hun beperking of ziekte nog steeds bestaat om ondersteuning te krijgen. Het telkens opnieuw moeten aantonen van een blijvende beperking is niet alleen belastend, maar ook onnodig kostbaar.

Een centraal loket voor alle zorgaanvragen kan versnippering tegengaan. Eén indicatie, minder formulieren, minder bureaucratie. Dat bespaart niet alleen geld, maar ook energie bij mensen die die energie hard nodig hebben voor hun gezondheid.

Daarnaast moeten we kritisch kijken naar het aantal bestuurs- en managementlagen binnen de zorg. Te veel geld verdwijnt in administratie, controle en overlegstructuren. Het moet anders: meer handen aan het bed, minder vingers op het toetsenbord. Door de zorg eenvoudiger te organiseren en professionals meer vertrouwen te geven, kan geld weer terecht komen waar het hoort: bij de mensen.

Vanuit mijn eigen ervaring weet ik hoeveel tijd, geld en frustratie verloren gaan door herindicaties, wisselende regels en gemeentelijke verschillen. Met eenvoudiger en mensgerichter beleid hadden al veel kosten kunnen worden bespaard.

Stop verspilling van medicijnen

Geneesmiddelen die goed werken, moeten niet telkens worden vervangen door goedkopere varianten puur om financiële redenen. Voor mensen met een chronische aandoening kan het wisselen van medicijnen leiden tot bijwerkingen en verslechtering van de gezondheid. Soms is het middel erger dan de kwaal. Stabiliteit in medicatie voorkomt extra zorgkosten en onnodig menselijk leed.

Wet maatschappelijke ondersteuning (WMO)

De WMO is bedoeld om mensen zo lang mogelijk zelfstandig te laten wonen. Toch verschilt de uitvoering sterk per gemeente. Dit leidt tot rechtsongelijkheid en onzekerheid.

Het keukentafelgesprek bepaalt vaak de indicatie, maar de persoonlijke situatie moet altijd leidend zijn. Gemeenten moeten écht maatwerk leveren, zodat mensen de ondersteuning krijgen die zij nodig hebben.

Maak de uitvoering van de WMO in alle gemeenten gelijk. Zorg dat hulpmiddelen behouden blijven bij verhuizing naar een andere gemeente. Het is onlogisch en kostbaar om hulpmiddelen opnieuw aan te vragen of te vervangen terwijl ze nog goed functioneren. Continuïteit van zorg bespaart geld en voorkomt stress.

VN-verdrag Handicap: inclusie vraagt om investering

Het VN-verdrag Handicap is in 2016 door Nederland geratificeerd. Daarmee heeft ons land zich verplicht om toegankelijkheid, inclusie en gelijke rechten voor mensen met een beperking actief te waarborgen. Dat is geen vrijblijvende ambitie, maar een juridische en morele verantwoordelijkheid.

In februari 2024 is de nationale strategie voor het VN-verdrag Handicap gelanceerd. Deze strategie loopt tot 2040 en heeft als doel dat mensen met een beperking in dat jaar volwaardig en gelijkwaardig kunnen deelnemen aan de samenleving.

Maar hier ontstaat een spanning. Terwijl de overheid inzet op inclusie en toegankelijkheid, wordt tegelijkertijd bezuinigd op zorg en ondersteuning. Juist die voorzieningen vormen de basis voor deelname aan de samenleving. Zonder betaalbare zorg, passende hulpmiddelen en voldoende ondersteuning blijft inclusie een papieren belofte.

Wanneer het eigen risico stijgt en ondersteuning onder druk komt te staan, worden mensen met een beperking direct geraakt. Minder zorg betekent minder zelfstandigheid. Minder ondersteuning betekent minder participatie. Dat staat haaks op de verplichtingen die Nederland in 2016 is aangegaan.

Bezuinigen op zorg is daarom niet alleen een financiële keuze, maar ook een keuze die de uitvoering van het VN-verdrag ondermijnt. Wie inclusie serieus neemt, moet bereid zijn daarin te investeren.

Inclusie kost geld. Uitsluiting uiteindelijk meer.

Afsluiting

Ik nodig het nieuwe kabinet, de Eerste en Tweede Kamer en alle politieke partijen uit om samen met mij en alle betrokken belangenorganisaties Nederland eerlijker, socialer en inclusiever te maken.

Zo helpen we Nederland echt vooruit.

Praat niet over ons zonder ons, maar praat met ons.

5.1.2.e

Woonplaats: 5.1.2.e

E-mail: 5.1.2.e@gmail.com

Zorg gaat over mensen

Mijn naam is 5.1.2.e

Ik ben zevenenvijftig jaar.

En ik wil het met u hebben over zorg.

Niet over cijfers.

Niet over begrotingen.

Maar over mensen.

Het kabinet spreekt over “rust in de portemonnee” en over “fatsoen”.

Maar ondertussen stijgt het eigen risico van 385 naar 460 euro per jaar.

Er wordt bezuinigd op zorg en sociale zekerheid.

En ik vraag mij af:

voor wie is dat rust?

En wat is daar fatsoenlijk aan?

Ik ben te vroeg geboren en heb hersenbeschadiging opgelopen door zuurstofgebrek.

Ik ben spastisch.

Ik heb elke dag zorg nodig.

Hulp bij het opstaan.

Bij het wassen en aankleden.

Fysiotherapie.

Medicatie tegen spasmen en pijn.

Zonder goede zorg valt mijn leven stil.

Dankzij die zorg woon ik zelfstandig.

Doe ik vrijwilligerswerk.

En doe ik mee in de samenleving.

Zorg is voor mij geen luxe.

Het is een voorwaarde om te kunnen leven.

Mijn partner heeft post-covidklachten.

Ook zij is afhankelijk van goede zorg om te kunnen functioneren.

Passende behandelingen maken het verschil tussen thuiszitten...
of meedoen.

En dat is waar het om draait: meedoen.

Zorg gaat niet alleen over kosten.

Zorg gaat over mensen.

Over waardigheid.

Over kansen.

De oplossing voor stijgende zorgkosten mag niet zijn dat de rekening wordt neergelegd bij mensen die zorg nodig hebben.

Je kiest niet voor een beperking.

Je kiest niet voor een chronische ziekte.

Zorg is geen keuze.

Zorg is geen luxeproduct.

Wat kan er dan wel?

Minder bureaucratie.

Meer vertrouwen.

Mensen met een levenslange beperking zouden één vaste indicatie moeten krijgen.

Niet telkens opnieuw moeten bewijzen dat hun handicap nog steeds bestaat.

Dat is mensonterend.

En het kost onnodig geld.

Eén loket.

Minder formulieren.

Minder regels.

En vooral:

meer handen aan het bed,

minder vingers op het toetsenbord.

Ook bij de WMO moeten regels in elke gemeente gelijk zijn.

Hulpmiddelen moeten behouden blijven bij verhuizing.

Dat voorkomt stress en verspilling.

En dan het VN-verdrag Handicap.

Nederland heeft dit verdrag in 2016 geratificeerd.

We hebben beloofd te zorgen voor inclusie, toegankelijkheid en gelijke rechten.

In 2024 is er een nationale strategie gelanceerd tot 2040.

Maar ondertussen wordt er bezuinigd op de zorg die juist nodig is om inclusie mogelijk te maken.

Dat is tegenstrijdig.

Want zonder goede zorg geen zelfstandigheid.

Zonder ondersteuning geen participatie.

Zonder investering geen inclusie.

Inclusie kost geld.

Maar uitsluiting kost uiteindelijk meer.

Daarom roep ik het kabinet, de Eerste en Tweede Kamer en alle politieke partijen op om samen met mij en alle betrokken belangenorganisaties Nederland:

Eerlijker.

Socialer.

En inclusiever te maken

En ons land écht vooruit te helpen

Investeer in zorg.

Investeer in mensen.

En vooral:

Praat niet over ons zonder ons.

Maar praat met ons.

Dank u wel.